

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"א 17-11-28820 גולן נ' מיכלסון

בפני כבוד השופט, סגן הנשיא יעקב שינמן

מערער יצחק גולן

נגד

משיב גלעד מיכלסון
ע"י ב"כ עו"ד אבישי יודיץ

פסק דין

זהו ערעור על פסק הדין מיום 2.11.2017 בת"א (שלום פתח תקווה) 1209-06-14 (כב' השופטת ריבה שרון) (להלן: "פסק הדין") במסגרתו נדחתה תביעת המערער נגד המשיב, לפיצוי בגין לשון הרע.

רקע

1. בבית משפט קמא נדונה תביעת המערער נגד המשיב, לפיצוי בסך של 75,000 ₪ בהתאם לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה – 1965 (להלן: "החוק").

2. כפי שעולה מפסק הדין, המערער עובד כמנהל מכירות עסקי בחברת התקשורת "הוט מובייל".

3. בעבר, עבד המערער בחברת התקשורת "סלקום".

לטענת המערער, בתקופת שעבד בחברת "סלקום", בזמנו הפנוי הוא עסק באיתור לקוחות, תוך "שיטוט" במרחבי האינטרנט לצורך בניית מאגר מידע, קרי "רשימת תפוצה" ללקוחות עסקיים.

המשיב היה אחד מהנמענים באותה רשימת תפוצה.

4. במסגרת עבודתו בחברת התקשורת "הוט מובייל", ביקש המערער לנסות לשווק את מוצריה של מעסיקתו-הוט מובייל, בין היתר, באמצעות אותה רשימת תפוצה שהכין.

במסגרת פעולות השיווק שעשה המערער כאמור, הוא שלח למשיב (כמו אל אחרים באותה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"א 17-11-28820 גולן נ' מיכלסון

- רשימת תפוצה) פנייה פרסומית, באמצעות הודעת דואר אלקטרוני, בשם חברת "הוט מובייל" שכותרתה: "לקוח עסקי בסלקום ? בטוח שנמאס לך כבר !" (להלן: "הפניה").
5. בעקבות הפנייה של המערער למשיב, פנה האחרון למחלקת פניות הציבור בחברת "הוט מובייל" במכתב (הודעת דואר אלקטרוני), שהיווה הבסיס לתביעה בבית משפט קמא (להלן: "המכתב").
6. לאור חשיבות המכתב להליך ולקביעות בית משפט קמא בפסק דינו, אצטט את נוסחו להלן; "לכבוד חברת הוט מובייל שלום, קיבלתי מייל זה ממנהל מכירות עסקי שלכם. זהו פרסומת, ועל פי חוק הספאם עליכם לקבל אישור ע"מ לשלוח לי דבר פרסומת למייל. מה שיותר חמור, שהפרטים האישיים שלי הגיעו אליכם מסלקום בדרכים פליליות מהסיבות הבאות:
- א. בכותרת רשום לקוח עסקי בסלקום ואכן אני לקוח עסקי בסלקום.
- ב. מייל זה נשלח בתפוצה רחבה ללקוחות עסקיים בסלקום. יש לי חבר לקוח עסקי בסלקום ואף הוא קיבל מייל זה.
- ג. פניתי לסלקום בשאלה האם הם העבירו לכם את הפרטים האישיים שלי והם השיבו לי בשלילה.
- ד. מעולם לא הייתי לקוח בהוט מובייל ועל כן אין סיבה שיהיה לכם את הפרטים האישיים שלי.
- ה. על כן אין מנוס מלהגיע למסקנה שקיבלתם את הפרטים האישיים שלי ושל עוד לקוחות בצורה לא חוקית.
- זה פגיעה עצומה בפרטיותי כאשר כעת אני יודע שהפרטים האישיים שלי מסתובבים חופשי באשמתכם. אני לא מוכן לעבור על כך לסדר היום.
- אני דורש פיצוי של 1,000 ₪ על פי חוק הספאם (ללא הוכחת נזק) ועוד 4,000 ₪ על עוגמת הנפש שגרמתם לי בכך שהפרטים האישיים שלי דלפו באשמתכם. מצפה לתשובתכם בהקדם."
7. המערער טען בפני בית משפט קמא, כי המכתב שצוטט לעיל מהווה פרסום לשון הרע נגדו.
8. למרות שהמכתב מפנה- למייל הפניה של המערער למשיב, הפניה לא הוצגה ע"י המערער או המשיב, במסגרת הדיון בבית משפט השלום ובלאו הכי אינה בין המוצגים שהוצגו לבית המשפט קמא, וכל תוכנה נלמד ממכתב התלונה ומדברי הצדדים בעת הדיון.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"א 17-11-28820 גולן נ' מיכלסון

קביעות בית משפט קמא בפסק דינו

בית משפט קמא דחה את תביעת המערער, מהנימוקים הבאים ;

9. דברי המשיב במכתב הפנייה למחלקת פניות הציבור ב"הוט מובייל", אינו מהווה "לשון הרע" כהגדרת מונח זה בחוק. מדובר בפנייה לגיטימית, לאחר שהתקבלה אצל המשיב הודעה פרסומית מחברת "הוט מובייל" שכללה, בין היתר, מידע ספציפי לגביו, לכך שהוא לקוח של חברת "סלקום" ולכך שהוא לקוח עסקי ב"סלקום". תוכן הפניה הוא בעיקר סביב החשש והדאגה של המשיב מכך שמידע אישי לגביו הגיע לידי "הוט מובייל" ולטענה בדבר פגיעה בפרטיותו. המשיב הסביר מדוע לטענתו המידע הגיע "בדרכים פליליות" וכן מנה חמש טענות שונות מדוע הגיע למסקנה זו. לכן, יש לקרוא את פניית המשיב כמכלול ואין לחלקה לחלקים במנותק מהקונטקסט הכללי.

10. בית משפט קמא לא התרשם כי תוכן הפנייה במכתב כולל לשון הרע, לא בכלל ולא כלפי התובע, בפרט.

11. המערער לא עמד בנטל להוכיח כי יש באמירה כזו או אחרת בטקסט, משום לשון הרע.

12. נוסח הפנייה לא מהווה לשון הרע: פניית המערער מלכתחילה, לא נועדה לעסוק באדם ספציפי, לא כל שכן – בתובע עצמו. קריאה אובייקטיבית של הטקסט, מצביעה על כך שהמשיב ביקש להביע את מורת רוחו מעצם הפניה אליו מטעם "הוט מובייל" ובכך עסק המכתב.

13. למעלה מהדרוש, בית משפט קמא סבר, כי גם אם התוצאה הברורה לא הייתה דחיית טענת המערער והקביעה כי לא מתקיים לשון הרע, אזי ממילא בנסיבות העניין הייתה עומדת למשיב הגנת תום הלב, הקבועה בסעיף 15 לחוק.

14. לאור הליך ההוכחות שנוהל, בית משפט קמא לא שוכנע כי רשימת התפוצה הנזכרת, נאספה באופן שתואר על ידי המערער, לאחר שהמערער השיב, כי הוא אסף שמות של אנשים שמזוהים כלקוחות עסקיים בסלקום, בזמן שהוא עבד שם וידע כי המשיב הוא לקוח עסקי, דרך זה שעבד באותה תקופה בסלקום.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"א 17-11-28820 גולן נ' מיכלסון

15. בית משפט קמא נמנע מלהכריע בשאלה האם למשיב עומדת הגנת "אמת דיברתי" ביחס לאמור במכתב, לאחר שציין, כי בכך עלולה להיות השלכה שלילית על המערער.

16. בטענת המערער, כי פניית המשיב ל"הוט מובייל" העמידה אותו בעמדה בה נאלץ ליתן הסברים למעסיקתו, אין כדי להוכיח כי מדובר באמירות המהוות לשון הרע ובעניין זה, אין למערער להלין אלא על עצמו.

17. בנוגע לטענות המערער לפרסום שני, שנעשה כאשר המשיב פנה למעסיקתו הקודמת של המערער, חברת "סלקום", הן בפנייה טלפונית והן בדואר אלקטרוני - הגיע בית משפט קמא למסקנה, כי לא הוכח עצם אותו פרסום שני, לרבות תוכנו. הערעור שבפניי אינו עוסק בקביעות בית משפט קמא ביחס לפרסום שני זה.

תמצית טענות המערער

18. בית משפט קמא שגה משקבע כי לא מדובר בלשון הרע, לאור הוראות החוק ולהלכה פסוקה הנוגעת לנוסח מכתבי תלונה לרשות מוסמכת, כפי שהוצגו בפניו, בהם נקבע כי ייחוס עבירות פליליות לעובד בפני מעסיקתו, מהווה לשון הרע כהגדרת מונח זה בסעיף 1(3) לחוק.

19. מקריאת המכתב נשוא פסק הדין, מבין כל קורא סביר, כי נגד המשיב בוצעו 3 עבירות פליליות חמורות, **אותן מייחס המשיב באופן ישיר למערער, ברחל בתך הקטנה**. המשיב מפנה במפורש להודעת דואר אלקטרוני שצורפה לתלונה, בה מופיע שם המערער ותפקידו, כך שאין ספק לאיזה "מנהל מכירות עסקי" התכוון המשיב. המשיב קובע קביעות עובדתיות נגד המערער, באופן שאינו משתמע לשתי פנים, כי **המערער ביצע נגדו שלוש עבירות פליליות חמורות** – עבירה על "חוק הספאם", השגת מידע אישי "בדרכים פליליות" וב"צורה לא חוקית", חשיפת מידע אישי חסוי כביכול, עבירה על חוק הגנת הפרטיות וגרימת עוגמת נפש.

20. בית משפט קמא שגה במסקנותיו, כפי שצוינו בסעיף 18 לפסק הדין - בהתאם לפסיקה, המבחן האם ניתן לייחס את הפרסום למי שטוען כי נפגע ממנו, הוא מבחן אובייקטיבי. כבר בראשית המכתב, מציין המשיב במפורש את תפקיד המערער ומפנה את הקורא האובייקטיבי להודעת הדואר האלקטרוני המצורפת לתלונתו, בו מצוין שמו המלא של המערער ותפקידו, כך שאין צורך לתהות, או לנחש, לאיזה "מנהל מכירות עסקי" התכוון המשיב בתלונתו. כל קורא סביר, זיהה את המערער בנקל ובאופן מיידי כמי שהמשיב מייחס לו עבירות פליליות

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"א 17-11-28820 גולן נ' מיכלסון

חמורות. המנהל הישיר של המערער, זיהה אותו באופן מיידי כמי שמיוחסות לו עבירות פליליות חמורות וזימן אותו לפגישה, יחד עם מנהל המחלקה, בכדי להגיב לטענות המשיב.

21. בית משפט קמא שגה במסקנותיו כפי שצוינו בסעיפים 15 – 16 לפסק הדין – בפסיקה נקבע, כי ייחוס עבירות פליליות לאדם בפני מעסיקו מהווה לשון הרע. בית משפט קמא היה חייב להתייחס לגופו של עניין לתלונת המשיב, כאשר קביעותיו המוחלטות במכתב אינן לגיטימיות ומופרכות מהיסוד. המשיב הודה (סעיף 53 לכתב הגנתו) כי הוא מזוהה עם חברת "סלקום" וכי הוא נוהג לפרסם בעצמו את כתובת הדואר האלקטרוני והטלפון האישי שלו בכל רחבי האינטרנט ולכן אינו יכול להלין על כך שפרטיו חשופים בפני כל וכי הללו דלפו באשמת המערער. המערער הציג בפני בית משפט קמא דוגמא לפרסומי המשיב, בהם הוא מבקש בצורה מפורשת לקבל הצעות בדואר אלקטרוני או בטלפון, אשר את פרטיהם הוא עצמו מפרסם.

22. שלילת הגנות "אמת דיברתי" ו"תום הלב" – המשיב הוא תובע סרק סידרתי שהגיש 2 תביעות סרק ייצוגיות נגד "סלקום" וביטלן, לאור הערות בית המשפט. מדובר בדפוס התנהגות מתמשך הנובע מתאוות בצע כסף. המשיב לא הציג ראיה התומכת בטענותיו לעבירות פליליות שביצע המערער, כביכול, נגדו. בית משפט קמא שגה משלא קיבל את גרסת המערער בנוגע לשאלה כיצד ידע המערער שהמשיב הוא לקוח של חברת "סלקום" - תשובת המערער במהלך הדיון, כפי שצוטטה בסעיף 21 לפסק הדין, הוצאה מהקשרה. כשנשאל המערער, כיצד ידע שהמשיב הוא לקוח של סלקום, הוא לא השיב כי פעל באמצעות מערכת סלקום, או מערכת השיווק / פרסום שלה ולא באמצעות בסיס הנתונים של החברה. המערער השיב, כי הוא חיפש באופן יזום לקוחות עסקיים המזוהים עם החברה.

23. הגנת תום הלב ונטל ההוכחה הנדרש בסעיף 16 לחוק – בנוגע לנוסח מכתבי תלונה נקבע בפסיקה, כי בירור לגיטימי וסביר נעשה על ידי נוסח זהיר ושאלת שאלות בנוסח מתון ומסויג. במקרה דנן, מדובר במכתב תלונה בוטה ומתלהם בלשון משתלחת, נטול סייגים וחסר הוכחות, המנוסח בצורת דרישה. היעדרה של הסתייגות, אף מועטה, מהדברים, מהווה חריגה ממתחם הסביר.

לפי סעיף 16 לחוק, אם מתקיים בפרסום אחד מתני הסעיפים האמורים בו, לא תעמוד לטוען הגנת תום לב. במקרה דנן, המשיב חטא בכל אחד מתני הסעיפים: לפי סעיף 16(ב)1 לחוק - אם המשיב היה מאמין שהמידע האישי שלו הושג בדרכים פליליות, חזקה שהיה פונה למשטרת ישראל, על מנת שתבדוק את העבירות הפליליות המיוחסות למערער. העובדה שהמשיב לא פעל כך, מוכיחה שהוא לא האמין באופן סובייקטיבי בטענותיו

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"א 17-11-28820 גולן נ' מיכלסון

בעת הפרסום וכוונתו הייתה רק להוציא כספים תוך האשמות סרק. סעיף 16(ב)2 לחוק – כל קורא סביר יווכח שמכתב המשיב מנוסח בנוסח תקיף ומתלהם, בצורת דרישה, הכולל קביעות עובדתיות מוחלטות, כי המערער ביצע עבירות פליליות ולא קיימת שאלת בירור אחת, סייג או ניסיון מינימלי לבירור הנטען על ידי המשיב באמצעות קבלת מידע או הסבר לטענותיו. סעיף 16(ב)3 לחוק – המשיב לא ניסה להגן על אחד הערכים המוגנים בסעיף 15 לחוק, אלא ניסה לסחוט כספים מחברת "הוט מובייל".

תמצית טענות המשיב

יש לדחות את הערעור מהנימוקים הבאים:

24. בית משפט קמא קבע, כי פניית המשיב לחברת "הוט מובייל" הינה פנייה לגיטימית, שכל תוכנה לברר ולהביע את חששו מכך שמידע אישי שלו הגיע לחברה וכי אין בפעולותיו משום הוצאת לשון הרע על התובע. תוכן הפנייה אינו עולה בגדר לשון הרע, כאשר לפי מבחן אובייקטיבי לא ניתן לראות כך בפנייה.

25. המשיב ניסח את פנייתו באופן זהיר, מתון ולא קיימת כל התנסחות משתלחת או בוטה.

26. המשיב פירט במכתבו את הסיבות המהוות בסיס למסקנתו, כי פרטיו הועברו ללא אישור ובניגוד למותר וחתם את מכתבו במילים "מצפה לתשובתכם".

27. פניית המשיב הייתה למחלקת פניות הציבור ב"הוט מובייל" ולא עסקה במערער באופן אישי. היקף הפרסום היה מינימלי ונשלח לגורם הרלבנטי בלבד. המערער כלל לא הוזכר בהודעת המשיב לחברה ואין כל יריבות ביניהם.

28. מעשי המשיב אינם מצביעים על כוונה לפגוע במערער ואינם חורגים מהמטרה לשמה נכתבו – ביצוע בירור אודות אופן חשיפת פרטיו האישיים. למשיב היה יסוד סביר להניח כי נגרמה לו פגיעה ופניתו נעשו על מנת למצות את ההליכים, בטרם נקיטת הליכים משפטיים מטעמו.

29. אין לראות בפניית המשיב לחברה גדולה, ככזו העולה כדי לשון הרע, אף אם עלה בה תוכן המנוסח באופן חד כזה או אחר.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"א 17-11-28820 גולן נ' מיכלסון

30. צדק בית משפט קמא משקבע כי למשיב קיימת הגנת תום הלב בהתאם לסעיף 15 לחוק – לפי ס"ק (1) – המשיב פנה לחברת "הוט מובייל" ולא היה בפנייה כדי לעסוק במערער עצמו; ס"ק (2) – בהתאם לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו וחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א - 1981, פגיעה בפרטיותו של אדם עולה כדי עוולה אזרחית וכן עבירה פלילית; פניית המשיב לעדכן את החברה, החולשת על יותר ממיליון לקוחות ולהתריע בפניה על פעולות שבוצעו בניגוד לחוק, מקימות לו חובה חוקית ומוסרית; ס"ק (3) – פניית המשיב נעשתה בתום לב, במטרה להגן על ענייני האישי; ס"ק (8) – הפנייה הייתה לגורם המוסמך, הממונה גם על המערער ומדובר בגוף שכל תכליתו קבלת תלונות מהציבור; ס"ק (10) – המשיב פנה לחברה, לאחר שקיבל הודעה שיש בה כדי להשמיץ את חברת "סלקום".

31. המשיב ביסס את הגנתו לעניין אמת בפרסום – המשיב תיאר את העובדות כפי שאכן ארעו בפועל ולא הוכח אחרת. המערער לא הסביר, כיצד הגיעו אליו פרטי המשיב ולרשימת התפוצה שברשותו. המערער אישר בחקירתו, כי אין לו כל הסכמה של המשיב לצרפו לרשימת תפוצה כלשהיא והודה כי אסף את הנתונים כאשר עבד בחברת סלקום.

32. פסק הדין מבוסס על קביעות עובדתיות ויש לדחות את הערעור היוצא נגד קביעות אלו, בניגוד לדין.

דין

לאחר שעיינתי בהודעת הערעור, בעיקרי הטיעון מטעם המערער ומטעם המשיב, בבקשה דחופה מטעם המערער "לתוספת נספח לתיק המוצגים" ובבקשת המערער "להגשת סיכומי ערעור" ולאחר שקיימתי דיון בערעור בנוכחות הצדדים, אני סבור כי, בכפוף לאמור להלן, יש להורות על דחיית הערעור, מהטעמים הבאים;

1. כפי שעולה מפסק הדין, בית משפט קמא, ביסס את קביעותיו בדבר דחיית התובענה, על שלוש מסקנות עיקריות;

(1) פניית המשיב במכתבו לחברת "הוט מובייל" כלל אינה מהווה "לשון הרע" כהגדרת מונח זה בחוק, לאור תוכן הפנייה ומקריאה אובייקטיבית של הטקסט. בנוסף, הפנייה, מלכתחילה, לא נועדה לעסוק באדם ספציפי, לא כל שכן במערער עצמו.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"א 17-11-28820 גולן נ' מיכלסון

(2) מעבר לנדרש, קבע בית משפט קמא, כי למשיב עומדת הגנת "תום הלב" בהתאם לסעיף 15 לחוק.

(3) בית משפט קמא נמנע מלהכריע בסוגיה האם עומדת למשיב הגנת "אמת דיברתי", שכן סבר כי בכך עלולה להיות השלכה שלילית על המערער ובשים לב שממילא, הגיע למסקנה מקדמית, כי כלל לא מדובר ב"לשון הרע".

2. בראש ובראשונה, אציין כי הממצאים שנקבעו בפסק דינו של בית משפט קמא מקובלים עלי; אני סבור כי ממצאים אלה תומכים במסקנה המשפטית אליה הגיע בית המשפט; ולא מצאתי בפסק הדין טעות שבחוק. לפיכך, מצאתי לנכון לדחות את הערעור בהתאם לסמכותי ואני מאמץ את פסק דינו של בית משפט קמא לפי תקנה 460(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד – 1984.

3. עם זאת, מעבר לנדרש ולאור טענות המערער שנטענו בפניי וטענותיו במסגרת בקשותיו שהוגשו לאחר שהתקיים דיון בערעור, מצאתי לנכון להעיר מספר הערות;

4. סוגיית זיהוי וייחוס לשון הרע באופן ספציפי למערער - כאמור, בית משפט קמא הסתמך בקביעתו כי לא מדובר בלשון הרע, בין היתר, על כך שהפנייה מלכתחילה לא נועדה לעסוק באדם ספציפי.

כך נקבע על ידי בית משפט קמא בהקשר זה (סעיף 18 לפסק הדין): "לא נעלמה מעיני טענת התובע, כי הנתבע [הכוונה למשיב – י.ש.] העביר למחלקת פניות הציבור של הוט מובייל את דבר הפרסומת ששלח אליו התובע [הכוונה למערער – י.ש.] ובכך ניתן היה לזהות אותו. עם זאת, לא התרשמתי כי פניית הנתבע גופא, מלכתחילה, נועדה לעסוק באדם ספציפי, לא כל שכן - בתובע עצמו."

לטענת המערער, בניגוד לקביעת בית משפט קמא, דרישת הזיהוי לעניין לשון הרע המכוון כלפיו ישירות, נענית במקרה דנן.

בטענה זו, מסתמך המערער על שני סממנים:

הראשון – העובדה כי ברישת המכתב, ציין המשיב כי "קיבלתי מייל זה ממנהל מכירות עסקי שלכם" (ומשפט זה נעדר מציטוט המכתב על ידי בית משפט קמא בפסק הדין);

השני – העובדה שהמשיב הפנה את הקורא להודעת דואר אלקטרוני המצורפת לתלונתו, בה הופיע שמו המלא ותפקידו של המערער כמנהל מכירות עסקי.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"א 17-11-28820 גולן נ' מיכלסון

עוד לטענת המערער, במסגרת כתבי הטענות שהגיש המשיב בבית משפט קמא, הוא הדגיש כי תלונתו אכן מתייחסת למערער, כמי ש"פשע כנגדי בשם חברת הוט מובייל" ו"גרם לי עוולה" (סעיפים 35 ו- 46 בכתב הגנתו וסעיפים 20 ו- 21 בתצהיר המשיב) ובהמשך (סעיף 56 לכתב הגנתו) ציין, כי קמה לטובתו ההגנה מכוח סעיף 15(8) לחוק העוסקת בפרסום שהיה "בהגשת תלונה על הנפגע בענין שבו האדם שאליו הוגשה התלונה ממונה על הנפגע, מכוח דין או חוזה, או תלונה שהוגשה לרשות המוסמכת לקבלת תלונות על הנפגע...".

5. אני סבור כי אין בטענות המערער בסוגיה זו, על מנת לשנות את מסקנת בית משפט קמא, כי פניית המשיב מלכתחילה במכתבו, לא נועדה לעסוק באדם ספציפי, כל שכן לא נועדה לעסוק במערער.

סעיף 3 לחוק, שכותרתו "דרכי הבעת לשון הרע", קובע כי:

"אין נפקא מינה אם לשון הרע הובעה במישרין ובשלמות, או אם היא והתייחסותה לאדם הטוען שנפגע בה משתמעות מן הפרסום או מנסיבות חיצוניות, או מקצתן מזה ומקצתן מזה." קרי, בהתאם לסעיף זה, ניתן לקשור בין האדם לפרסום על בסיס נסיבות חיצוניות, או על בסיס שילוב בין הדברים לבין נסיבות חיצוניות.

בהקשר זה, נפסק בע"א 8345/08 עו"ד עופר בן נתן ואח' נ' מוחמד בכרי (פורסם בנבו, 27.7.2011) (פסקה 34 לפסק דינו של הש' דנציגר), כי:

"דרישת הזיהוי היא דרישה מהותית ולא טכנית. השאלה אינה האם שמו של אדם צויין באופן מפורש בדברים שפורסמו. כפי שנקבע בסעיף 3 לחוק, דרישת הזיהוי תמולא באותם המקרים בהם מיוחסים דברים שפורסמו לפרט הטוען לפגיעה באופן משתמע מן הפרסום או כתוצאה מנסיבות חיצוניות או משילובם של הפרסום והנסיבות החיצוניות... כך למשל, במקרים בהם לא נזכר שמו של אדם בדברים שפורסמו אך נזכרים או מוצגים פרטים המביאים לזיהויו בידי הסביבה הקרובה לו או אף בידי סביבה רחבה יותר – יכול שיימצא המפרסם (או יתר האחראים לפרסום) חייב בגין הוצאת לשון הרע, ובלבד שהמדובר בנתונים שהם בידיעתם הרגילה של אלו ששמעו את הדברים או קראו אותם..."

....

הבחינה המהותית של זיהוי הפרט מתיישבת היטב עם אופייה של הזכות לשם טוב. זכות זו נוגעת להערכת האדם על ידי סביבתו הקרובה והרחוקה. היא אינה מגינה על רגשותיו של הפרט לכשעצמן. משכך, מתחייבת המסקנה כי בכל מקרה ומקרה יש לבחון האם הערכת הסביבה כלפי הפרט עלולה היתה להשתנות כתוצאה מן הפרסום. ככל שהדברים נוגעים לדרישת הזיהוי, מתבטא הדבר בבחינה, על פי מדד אובייקטיבי, האם האדם הסביר היה קושר בין הדברים לבין

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"א 17-11-28820 גולן נ' מיכלסון

הפרט ומזהה אותם כמי שהתייחסו אליו. בהעדר זיהוי של הפרט וייחוס הדברים אליו – לא עלולה להיגרם פגיעה בשמו הטוב אף אם הוא עצמו חש שרגשותיו נפגעו."

6. לאור ההלכה האמורה, איני סבור כי במקרה דנן, אותם סממנים עליהם הצביע המערער, עונים על **המבחן האובייקטיבי** הנדרש, לפיו **האדם הסביר** היה קושר בין הדברים האמורים במכתב לבין המערער באופן ישיר ומזהה אותם כמי שהתייחסו ספציפית אליו.

מעבר לכך, גם אם ניתן היה לקשור בין האמור במכתב לבין המערער באופן ישיר, ממילא, כפי שיצויין להלן, לאור לשון המכתב אני סבור כי לא מדובר בפרסום לשון הרע כלפיו.

7. כאמור, בפניית המשיב במכתבו, לא צויין במפורש שמו של המערער, מה גם שהמכתב נשלח לכתובת דואר אלקטרוני: "service@hotmobile.co.il" בחברת "הוט מובייל", מבלי שנשלח העתק מהמכתב למערער.

אמנם צוין ברישת המכתב, כי הודעת הדואר האלקטרוני אליה התייחס המשיב הגיעה אליו "**ממנהל מכירות עסקי שלכם**" (וכאמור כבר אכן, צודק המערער בכך שמשפט זה לא הופיע במכתב, כפי שצוטט על ידי בית משפט קמא בפסק דינו), אולם אין הכרח כי מבחינה אובייקטיבית קורא סביר, היה מייחס את האמור במכתב באופן ישיר וחד משמעני כלפי המערער.

גם מבחינה אובייקטיבית של הטקסט, הלשון בה נקט המשיב במכתבו היא לשון רבים ובצורה כוללת שאינה מופנית ישירות כלפי המערער, או כלפי אותו "**מנהל מכירות עסקי**":

כך, במכתב צוין כי הפרטים הגיעו "**אליכם מסלקום בדרכים פליליות**", כי המערער פנה לסלקום בשאלה האם "**הם העבירו לכם את הפרטים האישיים**", וכי אין סיבה "**שיהיה לכם את הפרטים האישיים שלי**". – כל זאת להבדיל מאמירה ברורה, כי אותם פרטים הגיעו למערער, או לאותו "**מנהל מכירות עסקי**" בדרכים פליליות, או כי הפרטים הועברו ישירות למערער או למנהל מכירות עסקי, או כי למערער או לאותו מנהל מכירות עסקי יש את הפרטים העסקיים של המשיב.

בנוסף, המשיב ציין במכתבו, כי: "**אין מנוס מלהגיע למסקנה שקיבלתם את הפרטים האישיים שלי ושל עוד לקוחות בצורה לא חוקית**". ולא ציין כי המסקנה היא שאותם פרטים אישיים הגיעו מאותו מנהל מכירות עסקי (קרי, המערער) בדרכים פליליות.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"א 17-11-28820 גולן נ' מיכלסון

עוד ציין המשיב במכתב, כי: "**...הפרטים האישיים שלי מסתובבים חופשי באשמתכם**"., אולם, לא ציין כי הוא מפנה באופן ישיר את האשמה דווקא כלפי המערער, או אותו מנהל מכירות עסקי.

8. גם בעצם העובדה שהמכתב נכתב כהודעת דואר אלקטרוני, בתשובה לאותה הודעת דואר אלקטרוני אותה שלח המערער למשיב ("הפניה") שצורפה למכתב ובה מופיע שמו של המערער, אין כדי לשנות ממסקנה זו.

ברור כי, צירוף אותה הפניה ע"י המשיב בפנייתו להוט, התבקש בנסיבות העניין, הרי ברור שלמשיב לא היתה כל דרך להתלונן מבלי לצרף את הפניה נשוא התלונה.

בנוסף, אין במכתב המשיב אמירה ברורה כי אותו מנהל מכירות עסקי ששמו מופיע בדבר הפרסומת, השיג את פרטיו בדרכים פליליות, מה גם שהקורא הסביר אינו מודע לעובדה שהמערער עבד בעבר בחברת "סלקום" ואינו יכול לחשוד כי המערער הוא זה שלכאורה, העביר את פרטי המשיב מחברת "סלקום" בדרכים פליליות.

9. לא נעלמו מעיני פסקי הדין עליהם הסתמך המערער בטענתו, כי ניתן לייחס את המכתב כמכוון ישירות אליו (כפי שפורטו בתיק המוצגים מטעמו). אולם, כפי שאפרט מיד, באותם פסקי דין, דובר על מקרים בהם צוינו בפנייה עצמה, לגביה נטען לשון הרע, הפניות ספציפיות וישירות כלפי הנפגעים עצמם וכן פרטים שקשרו את הנפגע לאותה פנייה, כך שבפנייה עצמה היה זיהוי ישיר של מי שכוונה נגדו האמירה. לאור זאת, יש לאבחן בין אותם מקרים לבין המקרה דנן ;

כך, בת.א. (שלום חיפה) 17-01-29265 אדרי נ' זינו (פורסם בנבו, 25.3.2018), דרישת הזיהוי יוחסה לתובע כ"בנו של יחיאל", ממנו עלה בבירור כי הכוונה לתובע.

בת.א. (שלום חיפה) 14-02-48631 אבני ואח' נ' ברקוביץ ואח' (פורסם בנבו, 12.9.2016), דובר על אמירות לשון הרע בשלטים שהפנו לבית התובעים, מה שהביא בנקל לזיהויים על ידי תושבי האזור.

בת.א. (שלום י"ם) 12-11-16949 נ. ק. נ' חברת ידיעות אחרונות בע"מ ואח' (פורסם בנבו, 9.6.2015), צוינו בכתבה שפורסמה בעיתון, לגביה נטען לשון הרע, תפקיד התובעת כקצינת משטרה ששמה מתחיל באות נ', וכן צורפה לכתבה "צללית" שהזכירה את התובעת.

בת.א. (שלום חיפה) 12-12-3917 מנחם גולן נ' סיגל רוזוליו (פורסם בנבו, 19.8.2015), בכתבה נשוא תביעת לשון הרע, צוין כי מדובר "באחד ממנהלי תחנת פרדס חנה", שעה שבתחנה מכהנים שני

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"א 17-11-28820 גולן נ' מיכלסון

מנהלים ותמונת התובע הופיעה כשרק פניו מטושטשות ונפסק, כי די בעובדות אלו על מנת להביא לזיהוי, הגם ששמו לא צוין.

בת.א. 17-01-42636 **פשכצקי נ' בוזגלו** (פורסם בנבו, 3.10.2018), דובר על פרסום ידיעות בהן צוין שמו של הנפגע "**פשכצקי**" במפורש, בסמוך לכינוי "**שקרן**". באותו פסק דין (פסקה 14), צוין כי הכינוי "**שקרן**" נתפס כשלעצמו בפסיקה כלשון הרע.

בת.א. (מחוזי מרכז) 20070-09-015 **יוסף וינשטיין נ' יצחק ג'רבי** (פורסם בנבו, 21.6.2018), צוין באופן ברור שמו של הנפגע ותפקידו המקצועי ונמצא, כי יש בתוכן המכתבים כדי להביא לביזוי הנפגע בכך שיוחסו לו מעשים פסולים ופליליים ויש בהם "**ליצור את הרושם בעיני הקורא הסביר כי התובע אכן מעורב במעשים שכאלה...**" (פסקה 36).

10. לעומת זאת, במקרה דנן, מדובר בפניה לגיטימית של המשיב לחברת "הוט מובייל" בתלונה בנוגע לדבר פרסומת, מבלי שהופנתה אצבע מאשימה כלפי המערער ישירות. לאור זאת, אני סבור כי יש לדחות את טענת המערער כי המשיב ייחס לו "**באופן ישיר...ברחל בתך הקטנה**" עבירות פליליות חמורות וכי המשיב קבע קביעה עובדתית, כי המערער הוא זה שביצע כלפיו שלוש עבירות פליליות חמורות.

11. לעומת פסקי הדין האמורים, עליהם הסתמך המערער, קיימים מנגד פסקי דין אחרים, שנסיבותיהם דומות יותר לענייננו, בהם נפסק כי לא התקיימה הדרישה לזיהוי וייחוס לשון הרע באופן ישיר לטוען לפגיעה;

כך, בת.א. (נת'י) 15-01-55576 **תמר בת מאיר נ' אתי גפן** (פורסם בנבו, 8.6.2017) נפסק כי מקום שבו שמה של התובעת לא צוין בפרסום הנטען כפוגעני, לא נמצאה ראייה מספקת לכך שהקורא הסביר ייחס את הפרסום אליה.

בת.א. (ת"א) 12-03-28223 **לשכת סוכני ביטוח בישראל ע.ר נ' איי.די.איי. חברה לביטוח בע"מ** (פורסם בנבו, 11.4.2016) נפסק, כי אין בפרסומים כל הצבעה על מי מהתובעים עצמם ולפיכך, אין פגיעה בהם אישית באותם פרסומים.

בת.א. (חי') 12-05-39859 **ניצב רוני עטיה נ' ישראל 10 - שידורי הערוץ החדש בע"מ** (פורסם בנבו, 8.6.2015) נפסק, כי בהעדר זיהוי של הפרט וייחוס הדברים אליו - לא עלולה להיגרם פגיעה בשמו הטוב, אף אם הוא עצמו חש שרגשותיו נפגעו.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"א 17-11-28820 גולן נ' מיכלסון

כן ראה: ת.א. (חי') 11-02-33528 גיל איתן בומנדיל נ' רשת שוקן בע"מ (פורסם בנבו, 19.8.2014); ת.א. (חי') 12-04-11528 מוביל סנט בע"מ נ' איליה גילשטיין (פורסם בנבו, 19.4.2012); ת.א. (קריות) 13-06-25259 ליזה עבדי נ' עומר ש.ל. תקשורת מקומית בע"מ עיתון "הד הקריות" (פורסם בנבו, 18.4.2017).

12. כאמור, במקרה דנן, במכתבו של המשיב, אין קישור ישיר וציון ספציפי של שמו של המערער והפרסום לא מתייחס ישירות אליו, אלא לאחריות כוללת של חברת "הוט מובייל" בהשגת פרטיו האישיים של המשיב.

13. בהקשר זה, יש לדחות את טענת המערער, כי: "מספר רב של קוראים אובייקטיבים מ 2 חברות שונות, בהם אנשים שכלל לא מכירים אותי באופן אישי, הבינו בנקל ובצורה מיידית שמכתב תלונת המשיב והאשמותיו החמורות מיוחסות אליי ובשל כך נדרשתי להגיב להאשמות המופרכות של המשיב." (ההדגשה בקו במקור – י.ש.).

טענה זו נטענה לראשונה במסגרת בקשה דחופה מטעם המערער (מיום 23.10.18) "לתוספת נספח לתיק המוצגים". בהחלטה מיום 24.10.18 קבעתי כי, לא קיימת בדין פרוצדורה של הגשת בקשה מעין זו, אולם מפאת העובדה שהמערער אינו מיוצג ועל פי משורת הדין לא נדחתה בקשתו להגשת התוספת.

עם זאת, טענה זו לא הועלתה על ידי המערער בפני בית משפט קמא וממילא לא הוכחה.

14. ממילא, גם אם הייתה מתקבלת טענת המערער כי אותם "קוראים אובייקטיביים" סברו כי המכתב מתייחס ישירות אליו, עדיין איני סבור כי מדובר באמירות העולות כדי לשון הרע.

בהקשר זה אני שותף למסקנת בית משפט קמא (בסיפת סעיף 18 לפסק הדין) כי: "קריאה אובייקטיבית של הטקסט, מצביעה על כך שהנתבע ביקש להביע את מורת רוחו מעצם הפניה אליו מטעמה של הוט מובייל, בכך עסקה הפניה, והנוסח שלה, כאמור, אינו מהווה לשון הרע, בנסיבות העניין." - מבחינה אובייקטיבית נוספת של הטקסט – גם לטעמי, עולה כי לא מדובר בלשון הרע.

15. לטענת המערער, בית משפט קמא שגה בקביעתו כי לא מדובר בלשון הרע, זאת לאור הוראות החוק ולהלכה פסוקה, שהציג המערער, הנוגעת לנוסח מכתבי תלונה לרשות מוסמכת, בהם נקבע

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"א 17-11-28820 גולן נ' מיכלסון

כי ייחוס עבירות פליליות לעובד בפני מעסיקו, מהווה לשון הרע כהגדרת מונח זה בסעיף 1(3) לחוק.

בהקשר זה, במסגרת תיק המוצגים שהגיש והמערער ובמסגרת בקשתו הדחופה ל"תוספת נספח לתיק המוצגים", ציין המערער שורה של פסקי דין, עליהם הסתמך בטענתו.

מעיון מעמיק באותם פסקי דין, עולה כי יש לאבחן בינם לבין המקרה דנן.

בפסקי הדין אליהם הפנה המערער, דובר על פרסום לשון הרע במקרים בהם צוינו באופן ספציפי שמם של הנפגעים ויוחסה להם באופן ישיר התנהגות פלילית ועבירות פליליות, כזו או אחרת: כגון, ייחוס מעשים פסולים ופליליים (ת.א. (מחוזי מרכז) 15-09-20070 וינשטיין נ' ג'רבי (פורסם בנבו, 21.6.2018)), ביצוע שחיתות (ע"א 15-10-51326 דר' יצחק ליבנה נ' ליגמנט בע"מ ואח' (פורסם בנבו, 26.9.2016)), זיוף (15-10-15357 לוי נ' גלי השרון (פורסם בנבו, 21.5.2018); תא"מ 16-01-7511 בסול נ' בסול (פורסם בנבו, 6.10.2018)), שוחד (ת.א. 14-01-40264 שובל נ' שובל (פורסם בנבו, 5.11.17)), מעשים של מנהל לא תקין ואיומים (ת.א. 15-05-8782 חיים סופר נ' ריקי שי (פורסם בנבו, 13.6.2018)) וגניבה (ת.א. (שלום – חיפה) 16-10-7685 אבישר נ' פוטר (פורסם בנבו, 27.9.2018)).

עוד באותם פסקי דין, דובר על פרסומים בהם כונו הנפגעים עצמם באופן ספציפי וישיר בכינויי גנאי שונים, כדוגמת, "עברייני" ו"פולש" (ת.א. 16-09-31694 גיע ניהול ומסעדנות בע"מ נ' רונה אלבו קונקי (פורסם בנבו, 5.2.2018)), "שקרן" ו"שקרן כרוני" (ת.א. 17-01-42636 פשכצקי נ' בוזגלו (פורסם בנבו, 3.10.2018)).

מקרים אלו שונים באופן ברור מהמקרה דנן, בו המכתב נוסח בלשון מתונה, ללא שימוש בכינויים או בגידופים כלשהם בכלל וכלפי המערער בפרט (ראה: ת.א. (נצרת) 10-08-1935 ארול קרקלה נ' עירית לוי (פורסם בנבו, 27.2.2014)).

16. לטענת המערער, מספיק להטיל דופי במקצועיותו של עובד בפני מעסיקו, כדי שהדבר ייחשב לשון הרע, על אחת כמה וכמה במקרה דנן, בו המשיב קבע קביעות עובדתיות מוחלטות וייחס למערער שלוש עבירות פליליות וייחס לו בפני מעסיקתו, חברת "הוט מובייל", עבירות חמורות של שליחת דבר פרסומת, פגיעה חמורה בפרטיות והשגת מידע באופן בלתי חוקי ללא הצגת בדל ראיה או הוכחה לטענותיו. טענה זו יש לדחות.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"א 17-11-28820 גולן נ' מיכלסון

17. כלל מרכזי שנקבע בפסיקה לגבי פרשנותו של פרסום לעניין החוק הינו, כי יש לתת לפרסום את המשמעות שאדם סביר ורגיל היה נותן לו. הן כוונת המפרסם והן אופן הבנת הפרסום על ידי הנפגע, אינן רלבנטיות לקביעת משמעות הפרסום.

כפי שנפסק בהקשר זה בע"א 740/86 יגאל תומרקין נ' אליקים העצני, פ"ד מג(2) 333, בעמ' 337 – 338 :

"השאלה העיקרית והמרכזית בערעור זה היא מהי המשמעות של הדברים שפורסמו בעיני הקורא הסביר והרגיל. ההלכה היא שאין חשיבות לשאלה מה היתה כוונתו של המפרסם מחד, ואין חשיבות לשאלה כיצד הבין את הדברים בפועל מי שקרא את הדברים, מאידך. המבחן הקובע הוא מהי, לדעת השופט היושב בדיון, המשמעות שקורא סביר היה מייחס למילים."

עוד נפסק, כי אמת המידה שנקבעה בפסיקה באשר לבחינת התקיימות הקריטריונים הנזכרים בסעיף 1 לחוק, היא אמת מידה אובייקטיבית, בהתאם למובן שייחס לו האדם הסביר (ע"א 334/89 מיכאלי נ' אלמוג (פורסם בנבו, 20.12.1992)).

המבחן האובייקטיבי מבוסס על בדיקת משמעות הביטוי בעיני הקורא הסביר, תוך בחינת ההקשר הכולל במסגרתו נאמרו הדברים הנטענים להיות לשון הרע (ע"א 1104/00 אפל נ' חסון (פורסם בנבו, 10.1.2002)). לכן, הפרסום יפורש על פי המשמעות המקובלת בציבור כולו ועל פי הבנתו של "האדם ברוחב", או "האדם הרגיל", ש"איננו המשכיל ביותר או האיש הירוד ביותר מבחינת התפתחותו" (שנהר, דיני לשון הרע (1997) עמ' 110 וההפניות שם). עוד יש לבחון את מכלול הנסיבות והרקע בו נאמרו הדברים ואין ליטול ביטוי כלשהו ולבחון אותו באופן עצמאי (רע"א 2572/04 פריג' נ' "כל הזמן" (פורסם בנבו, 16.6.2008)).

18. כאמור, איני סבור כי מדובר במקרה בו הוטל דופי במערער בפני מעסיקו, לאור נוסח המכתב, שימוש בלשון רבים, התייחסות המשיב (בסיפת המכתב) לכך שהוא מצפה לתשובת החברה, וכל זאת מבלי שהוזכר באופן ישיר המערער.

לא מדובר באמירות המשפילות את המערער, כי אם בפניה לגיטימית לחברה, בין בשל חשש המשיב כי פרטיו האישיים דלפו ובין כמכתב התראה לפני נקיטה בהליכים משפטיים (כפי שאכן פעל לבסוף המשיב משהגיש נגד חברת "הוט מוביל" תביעה לבית המשפט לתביעות קטנות, כמפורט בסעיף 7 לפסק הדין).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"א 17-11-28820 גולן נ' מיכלסון

הלכה למעשה איני רואה כיצד המשיב היה יכול לפנות לחב' הוט בתלונה (לכאורה על פניה כלגיטימית) ובבקשה לבודקה, מבלי להפנות לפנייתו של המערער שהיא נושא תלונתו.

דווקא בעניין ת.א. (שלום נצרת) 9468-05-16 משה שבתאי נ' יורם רותם (פורסם בנבו, 9.11.2017) אותו אזכר המערער לתמיכה בטענותיו, נפסק (פסקה 33 לפסק הדין) כי תוכן המכתב לגבין נטען לשון הרע:

"אינו משחיר את פני התובע, משפיל או מבזה אותו. המכתב מהווה פניה לגיטימית לגורמים הרלוונטיים בקיבוץ המעבירים רכבים לטיפול במוסך של התובע, על מנת ליזע אותם אודות הפסקת העבודה עם המוסך." וכי תוכן אותו מכתב: "אינו אומר דבר וחצי דבר לגבי התובע, תכונותיו והתנהלותו או המוסך שלו, מקצועיותו וכלל הגורמים הכרוכים בהפעלתו."

19. מעבר לנדרש, קבע בית משפט קמא בפסק דינו, כי למשיב עומדת הגנת "תום הלב" בהתאם לסעיף 15 לחוק.

בית משפט קמא קבע כקביעה עובדתית, כי לא שוכנע שרשימת התפוצה נאספה באופן שתואר על ידי המערער, קרי, בניית מאגר מידע באמצעות "שיטוט" במרחבי האינטרנט.

בית משפט קמא לא קיבל את פרשנות המערער לכך שהמשיב עצמו פרסם שהוא לקוח בחברת "סלקום", זאת בשים לב לתשובת המערער במהלך חקירתו הנגדית כשנשאל:

"איך ידעת שגלעד הוא לקוח עסקי?";

השיב: **"אני אספתי שמות של אנשים שמזוהים כלקוחות עסקיים בסלקום כי שם הייתי באותה תקופה, שאספתי את השמות,..." ואישר כי ידע שהמשיב הוא לקוח עסקי דרך זה שעבד בשעתו בסלקום (עמ' 10 לפרוטוקול הדיון בבית משפט קמא, שי' 8 – 12).**

בנקודה זו, מדובר בקביעה עובדתית שממילא, בית המשפט שלערעור אינו נוהג להתערב בה והמערער לא הצביע על סיבות לעשות כן.

20. בית משפט קמא גם נמנע מלהכריע בסוגיה האם עומדת למשיב הגנת "אמת דיברתי", שכן סבר כי בכך עלולה להיות השלכה שלילית על המערער, היה ותלונת המשיב תימצא מוצדקת ובשים לב שממילא, הגיע בית משפט למסקנה, כי כלל אין מדובר ב"לשון הרע".

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"א 17-11-28820 גולן נ' מיכלסון

היות וגם אני סבור, כי בראש ובראשונה לא מדובר בלשון הרע, צדק בית משפט קמא כאשר לא נדרש לבחון לעומק את ההגנות לפי החוק, לרבות הגנת "אמת דיברתי".

21. לא נעלמה מעיני טענת המערער, כי המשיב הינו תובע סדרתי שכוונתו הייתה רק לסחוט כספים.

אולם אזכיר, כי כבר נפסק בהקשר זה, כי אין נפקות לשאלה האם פרסום לשון הרע נעשה בכוונת זדון או התרשלות ודי לתובע להוכיח כי הפרסום מהווה לשון הרע.

לסוגיית הזדון תהיה השפעה אך ורק על הסעד ושיעור הפיצוי שייפסקו לתובע, ככל שיוכח על ידו קיומו של פרסום אסור (ע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין – אורבך (פורסם בנבו, 8.2.2012), פסקה 10 לפסק דינו של הש' עמית).

22. לפני סיום, אעיר כי ביום 24.10.2018 הגיש המערער בקשה להגשת סיכומים וזו נדחתה (בהחלטה מאותו יום). חרף זאת, ורק מפאת העובדה שהמערער אינו מיוצג, עיינתי בסיכומים ומצאתי לנכון לציין, כי האמור בהם מהווה חזרה על טענות המערער בהודעת הערעור ובעיקרי הטיעון, כך שאין בהם כדי לשנות ממסקנותיי לעיל.

23. על המערער להבין כי המבחן החשוב לבחינת לשון הרע הוא המבחן האובייקטיבי ולא הסובייקטיבי.

הגם שאיני רואה כיצד ניתן לראות גם בהיבט הסובייקטיבי בתוכן המכתב לשון הרע, אני סבור שלא היה מקום להגשת הערעור, בייחוד לאחר שבית המשפט קמא בחן באופן יסודי ומעמיק את תוכן המכתב, המטרה לשמה נכתב, והממוענים למכתב, והגיע למסקנה בעיניים אובייקטיביות שאין כאן לשון הרע.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"א 17-11-28820 גולן נ' מיכלסון

סוף דבר

1. לאור כל האמור לעיל, הערעור נדחה.
2. המערער ישלם שכ"ט עו"ד המשיב בערעור זה בסך כולל של 9,000 ₪.
3. שכ"ט שעל המערער לשלם למשיב כאמור בס' 2 יועבר מתוך העירבון לב"כ המשיב והיתרה תושב למערער.

ניתן היום, ג' כסלו תשע"ט, 11 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.

יעקב שינמן, שופט, סגן הנשיא

